

Cílem magisterské diplomové práce „Sino-American Ideological Clash: Washington Consensus and Beijing Consensus” je posoudit dva modely ekonomického rozvoje, tzv. Washingtonský konsensus a Pekingský konsensus. V první části práce analyzuji diskurs, který se kolem těchto pojmů utváří, a zároveň konsoliduji definice těchto pojmů. Washingtonský konsensus vznikl jako soubor konkrétních pravidel pro makroekonomickou politiku státu. V důsledku konce studené války, diskreditace alternativních modelů ekonomického rozvoje a přímé vazby aplikace tohoto modelu na finanční podporu ze strany mezinárodních finančních institucí popularita washingtonského konsensus v 90. letech prudce rostla. Demokratizace země byla vnímána jako další nepsané pravidlo. V důsledku asijské finanční krize v roce 1997 a dalších krizí v rozvojových zemích, ve kterých se aktivně angažovala Světová banka a Mezinárodní měnový fond, byl pojem washingtonský konsensus z velké části diskreditován. Byl spojován s pojmy jako ‚šoková terapie‘ a ‚neoliberalismus‘, případně ‚tržní fundamentalismus‘. Mezitím upoutal pozornost rozvojových zemí dlouhodobý ekonomický růst Číny. V souvislosti s klesající popularitou washingtonského modelu a se světovou hospodářskou krizí rostla poptávka po alternativních rozvojových politikách. Pojem ‚pekingský konsensus‘ tak získal rychle na popularitě a mnozí experti zvěstovali postupný přechod rozvojových zemí na tento model. Jeho definice však zůstává vágní. Ve své práci jsem ověřil některé navrhované aspekty pekingského konsensu. Jeho expanzi do rozvojových zemí lze nejlépe shrnout jako odmítání washingtonského konsensu a autoritářský systém vlády. Na základě statistické analýzy dat o skupině rozvojových zemí v období 1990-2010 jsem dokázal, že washingtonský konsensus je aplikován v čím dál větší míře, avšak ty země, které ho odmítají, skutečně mají tendenci k autoritářství.